

Αργύρης Αργυριάδης

Δικηγόρος Παρ' Αρείω Πάγω Διαπιστευμένος Διαμεσολαβητής & Διαχειριστής Αφερεγγυότητας

TO BLOG

Φορολογικές Χίμαιρες

Ο αντικειμενικός σκοπός της φορολογίας είναι τριπλός: αφενός μεν η χρηματοδότηση των κρατικών δαπανών, αφετέρου η ενίσχυση ή σταθεροποίηση της οικονομικής ανάπτυξης, που αφορά την οικονομία γενικότερα, και τέλος η ανακατανομή του πλούτου που αφορά την κοινωνική οικονομία για άμβλυνση των ανισοτήτων. Το Ελληνικό κράτος πετυχαίνει τους ανωτέρω στόχους; Η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών θα αναφωνήσει πως όχι. Για ποιο λόγο όμως; Για τον απλούστατο λόγο ότι το ελληνικό φορολογικό σύστημα αποτυγχάνει να ανταποκριθεί σε έξι βασικές αρχές.

07/11/2017 07:48 EET | Updated 07/11/2017 07:48 EET

SPONSORED POST

EUROKINISSI

Τα κράτη δεν είθισται να «κάνουν μπίζνες» και όποτε το κάνουν συνήθως αποτυγχάνουν. Την αδυναμία τους να αναπτύξουν «επιχειρηματική δραστηριότητα» αναπληρώνει εν πολλοίς η εξουσία που τους έχει μεταβιβαστεί από τους πολίτες.

Ως φορείς νομιμοποιημένης βίας δεν χρειάζεται να δημιουργήσουν κέρδη από τη δραστηριότητά τους. Αρκούνται στην άσκηση του «υπερπρονομίου τους» και επιβάλλουν φόρους. Η φορολογία ξεκίνησε από την αρχαιότητα ως υποχρέωση των ανθρώπων να καταβάλλουν αντικείμενα ή προϊόντα αξίας σε άρχοντες ή κράτη. Συνήθως σε κάθε περιοχή υπήρχε ένας άρχοντας με στρατιωτική, πολιτική εξουσία ή ήταν απλά ένας γαιοκτήμονας στον οποίο

ΔΕΛΤΑ: Στηρίζει την κοινωνία, με υπευθυνότητα και ευαισθησία

Εγγραφείτε και ακολουθήστε

Διαβάστε τις σημαντικότερες ειδήσεις της ημέρας και τις πιο ενδιαφέρουσες απόψεις στο e-mail σας. Μάθετε Περισσότερα

✉ **Newsletter**

address@email.gr

Γραφτείτε τώρα →

TRENDING

αποδίδονταν οι εισφορές, και αυτός με τη σειρά του τις έστειλε στην ανώτατη κρατική αρχή.

Μέσω των φόρων, λοιπών, το κράτος αυτοσυντηρείται και καλείται να παράσχει υπηρεσίες στους πολίτες. Τα κρατικά έσοδα μέσω των υποχρεωτικών φόρων των φυσικών προσώπων (πολιτών) και νομικών προσώπων (επιχειρήσεις) αποτελούν στη σύγχρονη οικονομία την σημαντικότερη πηγή των δημοσίων εσόδων.

Ο αντικειμενικός σκοπός της φορολογίας είναι τριπλός: αφενός μεν η χρηματοδότηση των κρατικών δαπανών, αφετέρου η ενίσχυση ή σταθεροποίηση της οικονομικής ανάπτυξης, που αφορά την οικονομία γενικότερα, και τέλος η ανακατανομή του πλούτου που αφορά την κοινωνική οικονομία για άμβλυση των ανισοτήτων. **Το Ελληνικό κράτος πετυχαίνει τους ανωτέρω στόχους;** Η συντριπτική πλειοψηφία των πολιτών θα αναφωνήσει πως όχι. Για ποιο λόγο όμως; Για τον απλούστατο λόγο ότι το ελληνικό φορολογικό σύστημα αποτυγχάνει να ανταποκριθεί σε έξι βασικές αρχές.

Πρώτα πρώτα στην αρχή της φοροδοτικής ικανότητας. Δεν υφίσταται κοινωνική δικαιοσύνη σε μια χώρα που αδυνατεί να επιμερίσει δίκαια τους φόρους, υπερφορολογεί τους μισθωτούς, τους ελεύθερους επαγγελματίες και τους συνεπείς επιχειρηματίες και «πριμοδοτεί» τη λούμπεν μεγαλοαστική τάξη (άλλως την αεριτζίδικη επιχειρηματικότητα).

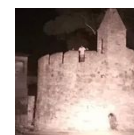
Φονικό για 150 ευρώ: «Ήθελα τα λεφτά για τη γέννα της γυναίκας μου»

Το FBI ξεκλείδωσε τα iPhones τρομοκράτη, αλλά χωρίς την άδεια της Apple - Μια νέα κόντρα ξεκινά

Και όμως, (η Ευρώπη) κινείται!

Εφηβος έβαλε στοίχημα ότι θα βούταγε από τον Φάρο της Ναυπάκτου και παρά λίγο να σκοτωθεί

Φυλάκιση 30 μηνών σε 20χρονη που έμεινε έγκυος από το αγόρι που πρόσεχε ως μπειμπισίτερ

Τι θα συμβεί εάν οι ΗΠΑ κάνουν την απειλή τους πράξη και αποχωρήσουν από τον ΠΟΥ

Δεύτερον δεν υπηρετεί την αρχή της ανταποδοτικότητας. Ο Έλληνας νιώθει - όχι αδίκως - ότι πληρώνει φόρους που πέφτουν σε ένα βαρέλι χωρίς πάτο. Το κράτος δεν του προσφέρει παροχές ανάλογες με τους φόρους που εισπράττει.

Την περίοδο 2010 έως 2013 ψηφίστηκαν περισσότερες από 214 φορολογικές διατάξεις. Οι νεότερες τροποποιούν τις αμέσως προηγούμενες.

Τρίτον στην αρχή της κοστοστρέφειας. Το κόστος είσπραξης των υφιστάμενων φόρων είναι υπερβολικά μεγάλο με αποτέλεσμα το τελικό αποτέλεσμα να παραμένει φτωχό.

Τέταρτον στην αρχή της σταθερότητας. Την περίοδο 2010 έως 2013 ψηφίστηκαν περισσότερες από 214 φορολογικές διατάξεις. Οι νεότερες τροποποιούν τις αμέσως προηγούμενες. Το πλέον χαρακτηριστικό παράδοξο είναι ότι ο θεμελιώδης φορολογικός νόμος (δηλαδή ο Κώδικας Φορολογίας Εισοδήματος (Ν. 2238/1994) τροποποιήθηκε 249 φορές με 81 διαφορετικούς νόμους από το 1994 μέχρι την ολική αντικατάστασή του από το Ν. 4172/2013)! Οι φορολογικές συντελεστές - βασικό εργαλείο άσκησης αναδιανεμητικής πολιτικής - αλλάζουν με την ταχύτητα του φωτός υπακούοντας πρωτίστως στα

κελεύσματα των γραφειοκρατών (ημεδαπών και αλλοδαπών) παρά σε κάποια αναπτυξιακή προοπτική.

Πέμπτον στην αρχή της αναλογικότητας των κυρώσεων. Έχουμε ένα υποτιθέμενο «αντικειμενικό σύστημα» κυρώσεων που αποσυνδέεται πλήρως από την υπαιτιότητα του παραβάτη. Δεν δίνει τη δυνατότητα ούτε στα φορολογικά δικαστήρια να αποδώσουν δικαιοσύνη, καθώς έχει αποσυνδεθεί πλήρως η έννοια της υπαιτιότητας από εκείνη της φορολογικής παράβασης.

Έκτον - και αυτό έγινε άμεσα αντιληπτό σε όσους διακονούμε το φορολογικό δίκαιο - στην πλήρη υπονόμηση κάθε κράτους δικαίου στον τομέα των φορολογικών διαφορών. Η συνταγματική εγγύηση της παροχής έννομης προστασίας (άρθρο 20 παρ.1 Σ.) συνιστά θεμέλιο της δικαιοκρατικής οργανώσεως του πολιτεύματος. Η δικαστική προστασία, ως αγαθό συνταγματικής περιωπής, πρέπει εξ αντικειμένου να συνεχεται από τις προδιαγραφές της αμεσότητας, της πληρότητας, της ταχύτητας και της αποτελεσματικότητας οι οποίες όχι μόνον χαρακτηρίζουν την ποιότητα της παρεχόμενης in concreto δικαιοδοτικής προστασίας, αλλά και συνιστούν κριτήρια για την πραγμάτωση και τον σεβασμό του εγγεγραμμένου, στην διάταξη του άρθρου 20 παρ. 1 του Συντάγματος, δημοσίου υποκειμενικού δικαιώματος. Σύμφωνα με τα ανωτέρω, η πολιτεία υποχρεούται να οργανώσει και να στοιχίσει ένα σύστημα δικονομικών κανόνων, δυνάμενο να υποδεχθεί οποιοδήποτε αίτημα δικαστικής προστασίας και να εγγυηθεί την σύστοιχη παροχή της σε όλες τις πτυχές, μη επιτρεπόμενου οποιουδήποτε αποκλεισμού ή ουσιαστικού

περιορισμού της από τον κοινό νομοθέτη. Την ίδια ώρα σε όλους τους αναπτυξιακούς δείκτες η δυνατότητα ενός φυσικού ή νομικού προσώπου που δραστηριοποιείται οικονομικά σε μια χώρα να ζητήσει την απαιτούμενη (δικαστική ή εξωδικαστική) προστασία τίθεται σε πρώτη προτεραιότητα.

Την ίδια ώρα ο χρόνος απονομής της δικαιοσύνης - ιδιαίτερα στις φορολογικές διαφορές - αγγίζει τα όρια της αρνησιδικίας

Δυστυχώς στη χώρα μας δεν εξυπηρετείται κανένας από τους ανωτέρω στόχους (ούτε η συνταγματική επιταγή ούτε η οικονομική λογική του δικαίου). Το κόστος πρόσβασης στα φορολογικά δικαστήρια έχει εκτοξευτεί στα ύψη (παράβολο 2% επί της διαφοράς με πλαφόν τα 3.000€ για πρόσβαση στον πρώτο βαθμό και απαίτηση καταβολής του 20% της διαφοράς μέχρι την «αρχική δικάσιμο» για τη συζήτηση της έφεσης), οξύνοντας τις κοινωνικές αντιθέσεις και καθιστώντας την Ελληνική Φορολογική Δικαιοσύνη βαθύτατα ταξική.

Την ίδια ώρα ο χρόνος απονομής της δικαιοσύνης - ιδιαίτερα στις φορολογικές διαφορές - αγγίζει τα όρια της αρνησιδικίας (απαιτούνται κατά μέσο όρο πέντε έτη για να εκδικαστεί η υπόθεση σε πρώτο βαθμό και περίπου εννέα έτη μέχρι την έκδοση αμετάκλητης απόφασης!). Ποιος τρελός θα εμπιστευτεί τα

λεφτά του σε μια χώρα που φλερτάρει με το βαλκανικό παρελθόν της και το αφρικανικό μέλλον της;

Μέσα σε όλα αυτά πρόσφατα ανακοινώθηκε ότι η φορολογική ύλη μειώθηκε κατά 27 δις ευρώ από το 2010 μέχρι το 2016, τη στιγμή που το ΑΕΠ της χώρας συρρικνώθηκε στα 180 δις ευρώ.

Η ανωτέρω μείωση είναι τεράστια (τόσο σε απόλυτα νούμερα όσο και ποσοστιαία) και δεν οφείλεται μόνον στην οικονομική κρίση που είχε ως αποτέλεσμα τη μείωση της συνολικής ζήτησης. Στο ανωτέρω αποτέλεσμα συνέβαλαν η μείωση του μέσου μισθού και η μετατόπιση των εργαζομένων στη βάση της μισθολογικής πυραμίδας, η αύξηση της φοροδιαφυγής ως αποτέλεσμα του υπερδιπλασιασμού των φορολογικών βαρών, η διατήρηση της ανεργίας σε υψηλά επίπεδα και η μετανάστευση νέων επαγγελματιών και επιχειρήσεων στο εξωτερικό.

Πρωτίστως, όμως, το ανωτέρω αποτέλεσμα αποδίδεται στο φορολογικό αλαλούμ που επικρατεί στη χώρα μας που και τις νέες άμεσες ξένες επενδύσεις αποθαρρύνει και τη δημιουργία ενός υγιούς ανταγωνιστικού περιβάλλοντος για τους Έλληνες πολίτες δεν διασφαλίζει. Δυστυχώς, όσο δεν μπορούμε να οικοδομήσουμε ένα φορολογικό σύστημα που θα υπηρετεί τους ανωτέρω έξι στόχους θα κυνηγάμε χίμαιρες ...